

ΕΘΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΓΗΣ

Ἐκτον κι' εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα σ'τὴν κλειψὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Καινούργος χρόνος ἔνδεκα χίλια κι' ἑνιάκοντα,
ἔλο γὰ τὴν Ἀνθρώποι θὰ περνοῦν ἡ γλῶσσα.

Τέσσαρες Ἰουνίου,
σύμβασις τοῦ θναίου.

Τέσσαρα κι' ἑβδομήντηκ και χίλια κι' ἑκατό,
ἀσκήσις μέρα νύκτα σὲ Στόλο και Στρατό.

**Μεγάλου Ρήγα μνήμη.
πού τὴν δοξάζ' ἡ φῆμη.**

Νάτος... ἔρχεται καὶ πάλι
μέ κορῶνα στὸ κεφάλι
καὶ μέ σκῆπτρο δυνατό...
νάτος... μπρός μου τὸν κυτῶ.

Παῖός ἐκεῖνος, πού κυτῶ;
Κι' ἔχεις μούτρα κι' ἔρωτῶ;
Ἐπὸ πάντοτε νυστάζεις
μ' ὄλους τοὺς συμπερινοῦς,
καὶ τοὺς ἰσχυροὺς δὲν κυτῶζεις,
πού ζυπνοῦν τοὺς ζωντανούς.

Κάνε μπρός σ' τοὺς ἰσχυροὺς θέσι...
Ἐγὼ φρόνιμο μοῦκαλό,
καὶ ποτὲ μου δὲν μ' ἀρέσει
μέ τοὺς ἰσχυροὺς νὰ μιλοῦ.

Τὸ μάτι σου δὲν προσκολλῶς
ἴψηλ' σ' τοὺς οὐρανοὺς...
κάλλιο σ' τοὺς ἰσχυροὺς νὰ μιλοῦ,
παρὰ σ' τοὺς ζωντανούς.

Ἐκεῖνους βόρσικες ἄρως καὶ μάρτυρας μεγάλους.
Κάλλιο μέ ζωντὰ νὰ μιλοῦ κολοκυθοκεφάλους.
Μὰ δὲν μοῦ λές τί μ' ὀφελεί,
μπομπουσιμένε Φασουλῆ,
τὸ νὰ μιλοῦ μέ φάσματα
καὶ φαντασίαις πλάσματα;

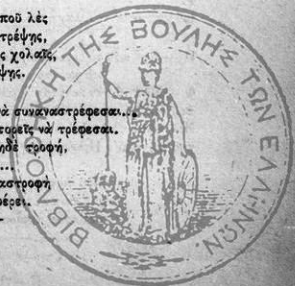
Καὶ τάχα σὺ τί κέρδιος καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον,
ὅπου συγὰ κουβέντιζες σ' τοὺς ἰσχυροὺς τῶν προγόνων;
Ἀρίθμησε τὰ κέρδη σου καὶ πόσας ὀφελίας
ἐποφελήθης μέ σκιδῶν συγὰς συνομιλίας.

Ἰδὲς μ' αὐτοὺς ὀφελίας καὶ προκοπῆ καμμία;
ὠδήγησαν τὸ βῆμα σου σὲ Κεντρικὰ Ταμεῖα;
σ' ἔδωκαν ποτὲ νὰ θῆς γυλιοφράγκου φάτσα;
ἐδάσανε σ' τὴν τσέπη σου καμμάτ' παλοσυγάτσα;

Φ.— Ποτέ, ποτέ δὲν μούδωσαν μὴτ' ἕνα τσιγαρέτο,
κι' ἐγὼ μέ ζωντὰς ἤθελα νὰ σαλιμαρῶ μόνον,
μὰ φαίνεται τὰ μάτια μου πὼς τῶγον, Περιλέτο,
νὰ βλέπουν διαρκῶς σιὰς καὶ φάσματα προγόνων.
Φαίνεται νόσημα κι' αὐτὸ πὼς εἶναι τῆς ὀράσεως
τὸ νὰ κυτῶ τῆς σιὰς λησιομημένης πλάσεως.

Π.— Αὐτὸ τὸ νόσημα πού λές
πρέπει νὰ τὸ γκατρήψης,
γιατὶ θὰ ποτισθῆς γολαῖς,
γιατὶ πολὺ θὰ ρεῖψης.

Πάψε μ' ἐκεῖνους νὰ μιλοῦς καὶ νὰ συνακαστρεφῆσαι...
μ' ἄερα φρέσκο μοναχὸ δὲν εἰμπορεῖ νὰ τρεφῆσαι.
Μ' αὐτοὺς ποτὲ μὴδὲ τροφή,
μὴδὲ γερό κειμήρι...
μὴ τέτοια συνακαστρεφῆ
καθόλου δὲν συμφῆρι.

Φ.— Πέσαις φορές καθήμενος σὲ μνήματα προγόνων
 ὄμα κ' ἐγὼ δὲν ἔγινα δεινὸν κολικοπόνον.
 Ποσάκις δὲν ἀπέφυγα νὰ μὴν ἰδῶ κανένα,
 πλὴν βλακὴ ἢ προσπάθειαι ἐπήγαν' σ'τά χαμένα.
 Ἐκεῖνοι θέλοντας καὶ μὴ γερύτρων' ἀπροστά μου,
 κ' ἐγὼ σκιάς ἀκολουθῶν δὲν ἔμουν' σ'τά σωστά μου.

Ποσάκις δὲν ἠβίλησα μὲ ζώντας νὰ καθίσω
 κ' ἐγὼ γὰρ τὴν Ἀνόρθωσι νὰ τοὺς συμβοηθῆσω.
 μὰ πάντοτ' ἕνας πρόγονος' πηδοῖσε μὲς' σ'τὴ μέση
 καὶ μοῦκοβε τῆς δράσεως τὸν ἔζηλο καὶ τὴν ζήσει.

Ἐσύ, καίμενε Περικλῆ, περὶς εὐτυχοῖσμένα,
 γρὰτ' σκιάς τὰ μάτια σου δὲν βλέπουν σὰν κ' ἐμένα,
 καὶ μήτε μὲ βρυκόλακας ποτὲ δὲν ἐνοχλεῖσαι,
 κ' ἀπὸ τὴν δράσιν μοναχὰ τῶν ζώντων ἀπειλεῖσαι.

Π. — Σ' ἐμέν' ἀρεσ' ἢ σύγχρονος, ἢ ζωσας Ρωμοσύνη...
 ὅποιος πηγαίνει μὲ σκιάς σκιά κ' αὐτὸς θὰ γίνη.
 Κ' ἔκενος, ὅπου καθὼς σὺ
 τοιοῦτον νόστωμα νοεῖ,
 πρὸς θεραπεῖαν πρέπει
 νὰ πάη στὸν Γαζέπη.

Φ.— Σ' ἐμέν' ἀρέσει μὲ σκιάς νὰ πῖνω τὸν καρὶ μου,
 μ' ἀρέσει νὰ δροσίωμαι' στοὺς ἰσχυροὺς ἀδελφῆ μου,
 καὶ πάντοτε καὶ μάλιστα μέσα σ' αὐτάς τῆς κἀφαις,
 χωρὶς νὰ μὲ φλογίζουσε πολλῶν συγχρόνων κ' ἀψαίς.

Μ' ἀρέσει τὰ μεσάνυκτα, καίμενε Περικλέτο,
 σκιάς πατέρων νὰ καλῶ κ' ἐγὼ σὰν τὸν Ἀμλέτο.
 Μ' ἀρέσει τὸ μυστήριον, ποῦ σὺ τὰχοὺς καὶ φρίττεις,
 μ' ἀρέσει νὰ σκιαμαχῶ σὰν νέος Ἀδελφίτης.

Καὶ τώρα πάλι μὰ σκιά, σκιά μὲγάλου κόσμου,
 ἐθάμνωσε τὸ φῶς μου.

Π. — Ἐγὼ δὲν βλέπω τίποτα...
 Φ. — Μὴ γάνης τὸν καιρὸ σου,
 καὶ μὲ τὰ μάτια δὲν μπορεῖς νὰ τὴν ἰδῆς ἐμπρὸς σου.

Αὐτὴν τὴν κάνεις μὲ τὸν νοῦ
 καὶ μὲ τὴν φαντασίαι,
 καὶ φαίνεται σὰν οὐρανοῦ
 κ' ἐγγέλων ὀπτασία.

Π. — Μίλα καλὰ, βρε Φασουλή,
 Φ. — Ἀστράπτει καὶ φωτοβολεῖ.
 Ὡς εἶδος τηλεσκόπιου καὶ σὺ τὸν νοῦ σου κάνε
 καὶ κῆρα τὴν πῶς ἔρχεται κοντὰ μακροπλάνε.

Π. — Καὶ τίνας εἶναι, Φασουλή;
 Φ. — Τίνας ρωτᾷς; ἐκείνου
 τοῦ μάρτυρος, τοῦ μαχητοῦ, τοῦ πάλαι Κωνσταντίνου.

Π. — Καὶ ποῦ τὸ ξέρεις τάχατε; καὶ ποῦς αὐτὸ σου τῶπε,
 βρε φαντασιοκόπος;

Φ. — Μοῦ τῶπαν κενότρημα μοῦ τῶπανε κοσιμήματα,
 ποῦ δικεφάλων ἀετῶν τὰ σ' ὀλίγαν ἐμβλήματα.
 Μοῦ τῶπε τὸ μνημόσυνο τοῦ κόσμου τὸ μεγάλο,
 ποῦ πῆγε κ' ὁ Πρωθυπουργὸς μὲ τὸν Ἐντοπὸν τὸν Γάλλο.

Μοῦ τῶπαν πατριῶται μαε,
 μοῦ τῶπαν στρατιῶται μαε,
 καὶ κάθε κερδομένος.

Μὰ καὶ τοῦ Πῶπ τῶν Ἀθηνῶν
 μοῦ τῶπε λόγος ευχαῖων
 καὶ λόγος ἐμπνευσμένων.

Μοῦ τῶπανε κορισετσαῖς,
 ποῦ τῆς θαλάσσης μὲρο,
 μοῦ τῶπανε σ' τῆς Ἐκκλησιαῖς,
 μοῦ τῶπανε σ' τὸ δρόμο.

Μοῦ τῶπανε σ' μακρὰν βαρβαῖα,
 μοῦ τῶπανε καμπύλαρια,
 καὶ πλῆθος ἐπισήμων
 καὶ τόσων ἐρίτημων.

Μοῦ τῶπανε κ' ἄλλοι μὲ στολή,
 μοῦ τῶπανε καὶ ψεύταις,
 μοῦ τῶπανε κ' ἀρματωλοὶ
 καὶ σύγχρονοὶ μαε κλέφταις.

Μοῦ τῶπε κόσμος καὶ ντουμάς, ποῦ μούσκαυε' σ' τὴ ζέστη,
 μόνον ὁ Μπέπς ὁ Καλλῆλ ὁ Καλλῆλ δὲν παρίστη,
 καὶ λέν πῶς εἶναι πιθανόν, βρε Περικλῆ Γαζάρι,
 νὰ στείλῃ ἢ Πύλη καὶ γ' αὐτὸ μὰ νῦτα σ' τὸν Γρυπάρη.

Μοῦ τῶπε κάθε παλαιὸς τοῦ γένους Στρατηλάτης,
 καὶ θρόλοι χρόνων ἱερόι,
 μὰ κ' ἀστροφορὰ λιγερῆ,
 ποῦ κρῖνοι μοσχάμορξ' ἀν' σ' τὰ κρινδάκτυλά της.

Καθεμὰ φωνῆ μοῦ τῶπε,
 Περικλέτο λογοκόπος,
 μὰ κ' ἡ χέρα τοῦ Λευτέρη,
 τῶπαισε τοῦ Πῶπ τὸ χέρι,
 κ' εἶπε τὸ γνωστὸν ἐκείνου:
 τῶπαισα καὶ δὲν τάρινον
 μὰ τὸν Ἄγιο Κωνσταντῖνο.

Ἡ χειραφάκι τοῦ Κρητὸς κατέπληξε τὰ πλήθη...
 Π. — Ἀλήθεια τὸ Πολίτευμα πῶς τώρα κατελύθη,
 κ' ὁ Βασιλεὺς πῶς θὰ χρῆσθῃ Μονάρχης τριακακάριος
 κ' ὁ Βενιζέλος Αἰρεντάλ καὶ Χόλδερικ Κακακάριος;

Ἰέε' μοῦ δὲν τάμαδες αὐτά,
 ποῦ κἀνον, Φασουλή,
 κάθε μισοὶ δὲν σταματᾷ
 καὶ νὰ παραλαβῆ;

Ἀλήθεια πῶς δεσποτικῶς ὁ Κρῆς θὰ διευθύνῃ
 κ' ἔλων ταῦτά μὲ τὴν πυγμὴ θὰ γίνουιν τελατῖναι;

Ἀλήθεια πῶς ὁ ἀνατραποῦν
 αὐτὰ τὰ καθεστῶτα;
 ἀλήθεια πῶς θὰ μὰς κτυποῦν
 χωρὶς θερμοῦ σὰν πρῶτα;

Ἀλήθεια πῶς θὰ ψάλλωμε Μονάρχην καὶ Δικτάτορα;
 Φ. — Ἐγὼ κιντάζω, Περικλῆ, μὲγάλου Ἀυτοκράτορα.

Π. — Δὲν ξέρεις νῆα νὰ μοῦ πῆς,
 μυαλοὶ ἐξεδωμένοι;

Φ. — Μὲ τὸ λογο τῆς ἀστραπῆς
 τὸ χρυσοπλωμένο
 τὸν βλέπω πάλι νὰ περνᾷ
 κάμπους, λαγκαθῖα, καὶ βουνά.